

ЖЪТВА

Задъ низкия, продълговатъ хълмъ надъ селото се простираше прочутата нива на Петелкитѣ. Прочута бѣше тя не само съ плодородието си, но и съ голѣмината си. Преди години тя е била най-голѣмата нива въ цѣлия къръ. Но братя, братовчеди и зетьове я бѣха разпарчосали и й сега бѣше останало само едно име — името на цѣлата мѣстность задъ хълма: Петелкитѣ.

Още преди войната долната половина бѣше купена отъ селския бакалинъ и чорбаджия Апостолъ Перушановъ. Най-голѣмъ дѣлъ отъ Петелкитѣ бѣше запазилъ Ангелъ Петелковъ и затова него най-често го виждаха да минава отъ тамъ. Минаваше той не само когато имаше работа. Минаваше и ей тъй, да погледа, да очертае съ трѣскавъ погледъ старитѣ синури на нивата и да въздъхне. Ехъ, какво би било, ако баща му нѣмаше братя и сестри! Цѣлото това поле щѣше да бжде негово, само неговото име щѣше да се носи тука, само неговиятъ кракъ щѣше да стѣпя. . . Откъмъ деренцето щѣше да си отвори пжть — свой пжть, за да свлича надолу коли пълни съ снопи, царевца, анасонъ . . .

Но годинитѣ промѣниха всичко. Промѣниха нивата, промѣниха пжтищата, та чакъ и желанията и мислитѣ на хората изтриха безъ поменъ и безъ трепетъ на сърцето. Гледа Ангелъ поиѣкога,